

Vážení a drazí přátelé, bratři a sestry,

velice si vážím toho, že zde mohu být s Vámi. Mnozí z Vás konáte mimořádně náročné a odpovědné poslání pro celou společnost. Zúčastňujeme se Kristovy oběti za zesnulého našeho bratra Josefa Luxe, na kterého všichni, kteří jsme ho blíže znali, vzpomínáme s velkou úctou, vděčností a láskou.

Ale tato posvátná chvíle není jenom vzpomínkou, ale je to jako podání ruky přes práh smrti, která ve skutečnosti není smrtí, ale vstupem do věčného života. S našimi drahými, kteří už jsou za tímto prahem, jsme spojeni v jednotě tajemného těla Kristova.

Vzpomínal jsem na Josefa Luxe zvláště, když jsem četl projev Benedikta XVI. ve Spolkovém sněmu v Berlíně. Projev k poslancům, na který reagovali nadšeným potleskem, možná ještě delším než byl obrovský potlesk našich vysokoškolských profesorů po papežově projevu na Hradčanech ve Vladislavském sále. Projev v Berlíně byl jako světlo reflektoru, ukazující cestu politickému působení i uprostřed temnot. Vzpomínal jsem proto, že Josef Lux uskutečňoval to, co v Berlíně Svatý otec politikům říkal.

O správném rozlišování dobra a zla, práva a bezpráví. Papež citoval slova sv. Augustina, že bez spravedlnosti se stát stává velkou loupeživou hordou. Mluvil o svědomí a odpovědnosti. Že základem politické práce je snaha o spravedlnost, která vytváří pokoj, a nikoli o zisk. Že v základních otázkách, v nichž jde o důstojnost člověka a lidstva, není rozhodující názor většiny, ale mravní odpovědnost. A že je velmi důležité respektovat přirozené právo, vložené do lidské bytosti. S pohledem upřeným jenom na to, co se dá měřit a vážit, je člověk jako uzavřen v betonové budově bez oken, kde si sám vyrábí světlo a klima. Nehledí na to, že i to čerpá z Božích zásob, a jeho pohled na svět i na člověka je velmi omezený.

Benedikt XVI. mluvil o hodnotách, jejichž obrana je nám svěřena v tomto okamžiku historie, kdy lidstvo má dříve nepředstavitelnou moc a člověk může zničit svět, může manipulovat sám sebou, může takřka vyrábět lidi a zároveň je zbavovat lidství.

Mluvil o kulturním dědictví Evropy, kde na základě přesvědčení o Bohu Stvořiteli byla rozvinuta idea lidských práv, rovnosti všech lidí před právem, poznání nedotknutelnosti lidské důstojnosti každého jednotlivce a vědomí zodpovědnosti lidí za jejich konání, při vědomí zodpovědnosti člověka před Bohem. Toto kulturní dědictví Evropy se rozšířilo do všech mnohem větších světadílů.

Mnozí by chtěli odetnout Evropu od těchto kořenů. A dělat z ní oblast bez víry, bez svědomí, bez smyslu života, bez lásky, bez mravnosti, bez pravdy a spravedlnosti, bez síly a pokoje srdce v utrpení, bez rodin, bez dětí, bez budoucnosti, bez naděje. Bez hodnot, které by mohly oslovovat i jiné národy. S kulturou úpadkovou a neplodnou. Ale díky Bohu i mezi zatím víře vzdálenými přibývá těch, kteří vidí tu zoufalou prázdnotu. A hledají. A nacházejí cestu ke Kristu, který říká: „Já jsem Světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotách, ale bude mít světlo života.“

Josef Lux přijal politické poslání jako službu Bohu. A ta je neoddělitelná od služby lidem. S podobným postojem jako začínající mladý král Šalomoun, který neprosil o bohatství, slávu, dlouhý život nebo zničení nepřátel, ale o chápavé srdce, schopnost rozlišovat dobré od zlého, sloužit spravedlnosti a pokoji.

Protože je to služba Bohu, konal ji Josef Lux v duchu směrnic slov Ježíše Krista a jeho církve, vedené Duchem Svatým. A tím v duchu zásad, které papež připomínal politikům v Berlíně. Proto si ho vážili přátelé i nepřátelé, příznivci i odpůrci. Rozloučení s ním v katedrále bylo toho velmi výmluvným svědectvím.

Tak ukazuje i nám, co dělat. Nikdy neklesat na mysl, i když hlas pravdy a spravedlnosti je překřikován nebo umlčován. Dělat svědomitě a poctivě to, co je v našich silách. Co není v našich silách, to od nás Bůh nežádá, o to se postará On sám lépe než my. Ukazuje celými dějinami, že On má poslední slovo ve všech událostech. Jak to říká básník Jan Zahradníček: „Bůh ustavičně porážen vítězi.“

Nesmíme zapomínat také na naše nebeské ochránce. Mezi nimi má první místo Panna Maria. Ona nám říká, že Bůh uskutečňuje největší revoluci, nekrvavou a jedinou úspěšnou. Úspěšnou proto, že proměňuje lidská srdce. Jedině tak je možná skutečná proměna společnosti. Panna Maria říká: „Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a povýšené ponížil. Hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou.“ – Jak je to aktuální v současné světové situaci!

Slavili jsme před několika dny svátek svaté Anežky. Zástupce Svatého otce kardinál Meisner nám v naší katedrále připomněl, že naši svatí ochránci jsou stále přítomni s námi. Řekl také: „Krev světců nadále koluje v obyvatelích této země. Češi by se neměli smířovat s tím, že jsou označováni za nejateističtější národ. Skutečnost, že jejich země je vyznamenána a požehnána tolika světcí, by je naopak měla naplňovat sebevědomím a zároveň vědomím, že s křesťanstvím zvítězí.“

Jdeme-li bezvýhradně a opravdově s Kristem, jako Josef Lux, nemusíme se bát ničeho. Dějiny ustavičně dosvědčují Kristova slova: „Nebojte se!“ „Na světě budete mít soužení, ale důvěřujte, já jsem vítěz nad světem.“ A „já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“